

— Kad dakle dođe smrt na čovjeka, smrtno u njega, sva je prilika, umire, a besmrtno umakne pred smrću, te zdravo i čitavo mahom otide.

— Čini se.

— Dakle, ako išta, Kebete, a ono je duša besmrtna i neprolazna i naša će duša uistinu biti u Hadu.

107

— Ja bar, Sokrate, ne umijem, kaže, mimo to kazati drugo što niti mogu ikako ne vjerovati riječima tvojim. Ali ako baš Simija ili inače tko umije što god kazati, bilo bi dobro, da ne prešute; jer ne znam, na koju bi drugu priliku, nego je ova sada, mogao tko odgovoriti, ako želi o tome ili koju reći ili čuti.

— Zaista, kaže Simija, ni sam ne znam, kako da po onom bar, što se govorilo, ne vjerujem. Ali opet onamo poradi zamašnosti onoga, o čemu je govor, a ovamo s prezira prema slabosti ljudskoj prisiljen sam još gajiti u sebi sumnju o rečenome.

b

— Ali nemoj, Simija, reče Sokrat, samo ovako, nego koliko imaš pravo, kad to kažeš, toliko treba i prve osnovne misli bolje ogledati, makar bile vama vjerojatne. I ako ih dovoljno razložite, povest ćete se — tako ja mislim — za dokazom, koliko se god čovjek može povesti; pa bude li to sigurno, ne ćete tražiti ništa dalje.

— Istinu, kaže, govoriš.